

grim anledning til at forfølge kvinden eller en hel familie. Så § 6 er vi ikke glade for, dog lige bortset fra den situation, hvor parret har været gift med hinanden inden for de sidste 10 måneder før barnets fødsel. Den linje kan vi så sluge.

Men vi må heller ikke se bort fra, at det har store konsekvenser for barnet, at faderen forbliver ukendt. Vi ser i dag sager, hvor voksne mennesker søger efter deres biologiske far eller mor, og efter deres udsagn er det meget vigtigt for dem at vide, hvem det er. Så alle forhold skal tages i betragtning for at tilgodese barnet.

Lovens § 21 giver jo også en mulighed for, at barnet på et senere tidspunkt kan få genoptaget faderskabssagen, hvis der kan være en antagelig chance for, at en konkret mand er barnets far.

Vi er også godt tilfredse med, at statsamtet kan træffe afgørelse i langt de fleste sager, og at retssystemet kun tages i brug, hvis der opstår uoverskuelige problemer for parterne.

Vi går selvfølgelig ind for den fælles forældremyndighed, medmindre der er forhold, der taler for noget andet, men barnets tarv skal altid tilgodeses.

Alt i alt ser det ud til, at vi kan støtte lovforslagene, men vi vil godt lige afvente udvalgsbehandlingen omkring de nævnte paragraffer.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg vil gerne starte med at takke ordførerne for endnu en, synes jeg, positiv modtagelse af lovforslagene, som også gjorde sig gældende sidst, vi behandlede dem her i Folketinget, nemlig den 1. marts 2000.

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig de ordførere, der har fremført synspunkter om, at det er nødvendigt, når vi lovgiver på et så følsomt område, som jo vedrører os alle, nemlig børneloven, at vi så giver os den fornødne tid til at sikre, at den lovgivning, vi ender med at skulle vedtage, har fået en så grundig behandling som overhovedet muligt. Og det må man sige at forarbejderne hertil har været. Lovforslaget her bygger jo på en meget grundig betænkning fra Børnelovsudvalget. Og Børnelovsudvalget har jo været meget langt omkring også i sine undersøgelser forud for den grundlæggende revision, vi her foretager af reglerne om faderskab m.v.

Som flere ordførere har været inde på, er der jo på de lange stræk meget stor enighed blandt partierne om den modernisering af den gældende pater est-regel, at registrering af ægtemandens faderskab i forbindelse med fødsel skal

forenkles og moderniseres, sådan som det sker med lovforslaget her.

Også det, som vi åbner op for med lovforslaget, nemlig at ugifte forældre i forbindelse med fødsel kan få en mands faderskab registreret, uden at der rejses faderskabssag, og at det kan ske, hvis parterne erklærer, at de sammen vil varetage omsorgen og ansvaret for barnet, er jo ting, som i en praktisk sammenhæng er fornuftige, også principielt set ud fra det faktum, at i dag fødes 50 pct. af alle børn af ugifte, samlevende par.

Der er to temaer, som ved førstebehandlingen i dag har optaget Tingets tid, som også gjorde det ved førstebehandlingen den 1. marts 2000 og også i den efterfølgende mediemæssige debat, der har været om lovforslaget, nemlig moderens oplysningspligt og faderens søgsmålsret, som vi her lægger op til. Jeg forstår til fulde, at der i partierne kan være en debat om de her to temaer, og det har der jo også været i offentligheden.

Når vi ser på moderens oplysningspligt, så lægges der jo med lovforslaget op til, at der ikke skal sanktioneres straf over for den kvinde, som af forskellige grunde ikke kan eller ønsker at oplyse om faderens navn. Målet er her via rådgivning og via vejledning i statsamtet at motivere kvinden, hvis det overhovedet er muligt, til at fortælle, hvem der kan være, eller hvem der er far til hendes barn.

Og alle ordførere har jo givet udtryk for det synspunkt, at det er ønskeligt, at vi ved, hvem der er barnets far, fordi barnet på et tidspunkt i sin opvækst vil stille det spørgsmål til sin mor eller forsøge gennem myndigheder at få oplyst, hvem der er dets far. Det ser vi jo i meget vidt omfang, når det drejer sig om adoptivbørn. Man søger af fuld kraft bl.a. via myndighederne at finde frem til ens biologiske ophav, og der er alle ordførere jo enige i, at det må være udgangspunktet: at finde frem til, hvem der er far til barnet.

Vi er altså enige om, at der ikke skal sanktioneres straf, for der kan jo være helt legitime grunde til, at kvinden ikke kan oplyse, hvem der er far til barnet, sådan som flere ordførere også har påpeget. Men her er det så, at praksis i dag, lovgivningen i dag og reglerne i dag jo tilsiger, at det er statsamtet, der administrativt kan fritage en kvinde fra oplysningspligten. Det sker jo så som sagt i 100 sager, og der er så 50 sager, hvor man i dag sender sagen videre til